

Ce haioasă eo zi ploioasă și alte povestiri cu animăluțe

Texte de: Alexandra Weinig • Sophie Cottin • Dominique Petit
Madeleine Mansiet • Calouan • Alain Jost • Françoise Le Gloahec
Carine Lahousse-Vekemans • Élodie Agin • Béatrice Hubin • Laurence Mocquet
Mireille Saver • Marie-France Gay Pourrat • Virginie Niesen • Corinne Machon
Isabelle Ballespi • Évelyne Blandin • Rachel Lupano • Élisabeth Coudol Dominique
Petit Jarny • Fabienne Nuytens

Ilustrații de Lali Villanova
și Aurora Lago

Cuprins

Ce haioasă e o zi ploioasă	5
Cine i-a luat boabele lui Mimi?	9
Celia, rândunica supărăcioasă	12
O zi trăsnită	15
Sperietoarea care strănută	19
Prietenii ursului Nao	22
Motorașul de tors	26
Aniversarea lui Hector	29
Prostiile lui Benji	32
Renata roșcata	35
Renul căruia i-era frig la picioare	37
Toba mare	40
Elefantul Mini	44

Ancheta șoricicăi	47
Gâsca Anita și oul din insula Patapi	51
Aleodor, micul viermișor curajos	55
Se povestește că	59
Țușca rătușca	64
Lulu nu mai are suzeta!	67
Limaxul Leo	71
Onuța furnicuța	74
La vânătoare de pupici	77
Peștișorul și luna	82
Motănel, de-acum ești mare	85
Un prieten venit la țanc	89
Zmeul	92

Elodie
Aqin

Ce țărioasă e o zi ploioasă

Duminică dimineață, Iepuraș se trezește, scoate capul din vizuină și privește afară: plouă.

– Ah! exclamă el.

Astăzi se gândise să se joace în pădure. Dar, din cauza ploii, trebuie să-și abandoneze planul.

– Nu-i nimic, îl consolează mama iepure.

– Ba da! răspunde Iepuraș.

În casă e aşa o plăcintă...

Încearcă totuși să-și facă de lucru. Dar, după ce-l ajută pe tata să repare pe ici, pe colo prin vizuină și coace o prăjitură cu morcovi împreună cu mama, nu mai visează decât să se ducă să-și salute prietenul, pe bătrânul stejar.

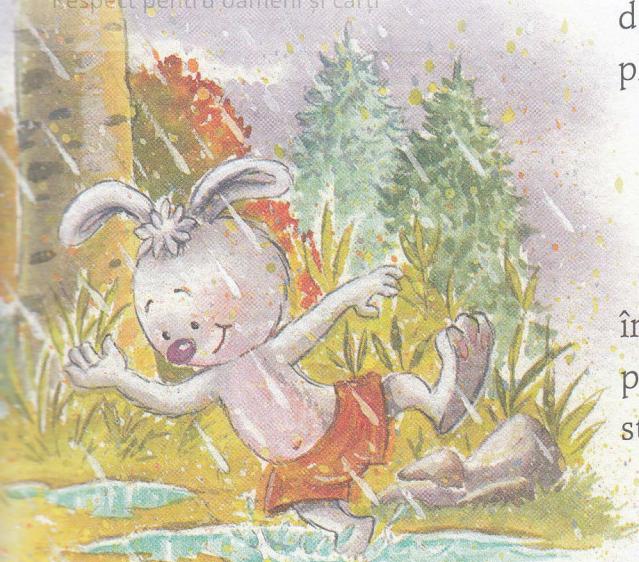
Așa că, nici una, nici două, se strecoară nevăzut din casă.
Iar afară – ce fericire! Iepuraș sare în toate părțile și se distrează țopăind prin noroi. Și strigă fericit:

– Uraaa, în ce hal m-am mocirlit! Parcă sunt zeul noroiului!

Dar, când vine vremea să se întoarcă acasă, cu blânița albă plină de noroi, Iepuraș își dă seama că a făcut o mare prostie. Bineînțeles, mama iepuroaică se supără rău pe el, și el își încheie ziua în fundul vizuinii. Lungit în pat, oftează întruna:

– Ce plăcuseală când plouă!

Peste o săptămână, când se trezește iar de dimineată, e îngrozit să audă cum cade ploaia și șuieră vântul.

- Oooooof! exclamă iepurașul.
- Nu-i nimic, îl consolează iarăși mama.
- Ba da! insistă Iepuraș.

N-are niciun chef să stea încă o duminică închis în casă. Pentru că aici e mare plăcțiseală... Deci, încă o dată, nu se poate stăpâni să nu scoată nasul afară.

Încântat să simtă cum îl gâdilă picăturile, se distrează iarăși țopăind prin băltoace.

Inventează chiar și un cântecel nou:

- O baltă, două, trei și... pleosc!

Evident, când îl vede intrând în casă ud ca un burete, mama se face foc și pară. Iepuraș iar înceie ziuă suspinând:

- Ce plăcțiseală când plouă!

Duminica următoare, nefericirea continuă: plouă-n neștire!

- Of, of și aoleu! exclamă iepurașul.

Mama îl previne:

– Astăzi să nu-ți mai treacă
prin minte să faci prostii!

Din fericire, tata iepure are
o idee grozavă:

– O să te trimit undeva unde poți să te uzi din cap până-n picioare...

Și pornesc cu toții către Grota Aburită. Se numește așa pentru că e plină cu apă caldă. Iepuraș se întâlnește acolo cu toate animalele din pădure. Niciodată nu-și dă seama când trece după-amiaza. Mama nu se mai satură să-l stropească, iar tata să țopăie alături de el. Ce distractie!

De atunci, în fiecare duminică în care plouă, Iepuraș exclamă:

– Ce haioasă e o zi ploioasă!

Libris.ro

Cine i-a luat boabele lui Mimi?

Găinușa Pofticica e o mare mâncăcioasă. Îi plac la nebunie grăunții pe care-i aruncă gospodina în poiată în fiecare dimineață.

De aceea, pentru ca Pofticica să nu se lăcomească și la mâncarea celoralte, fiecare găină are strachina ei și porția ei.

Astăzi, găina Mimi descoperă că porția i-a fost mâncată înainte să apuce s-o ciugulească ea. Prima care-i vine în minte e, bineînțeles, nesățioasa Pofticica. Dar preferă să întrebe.

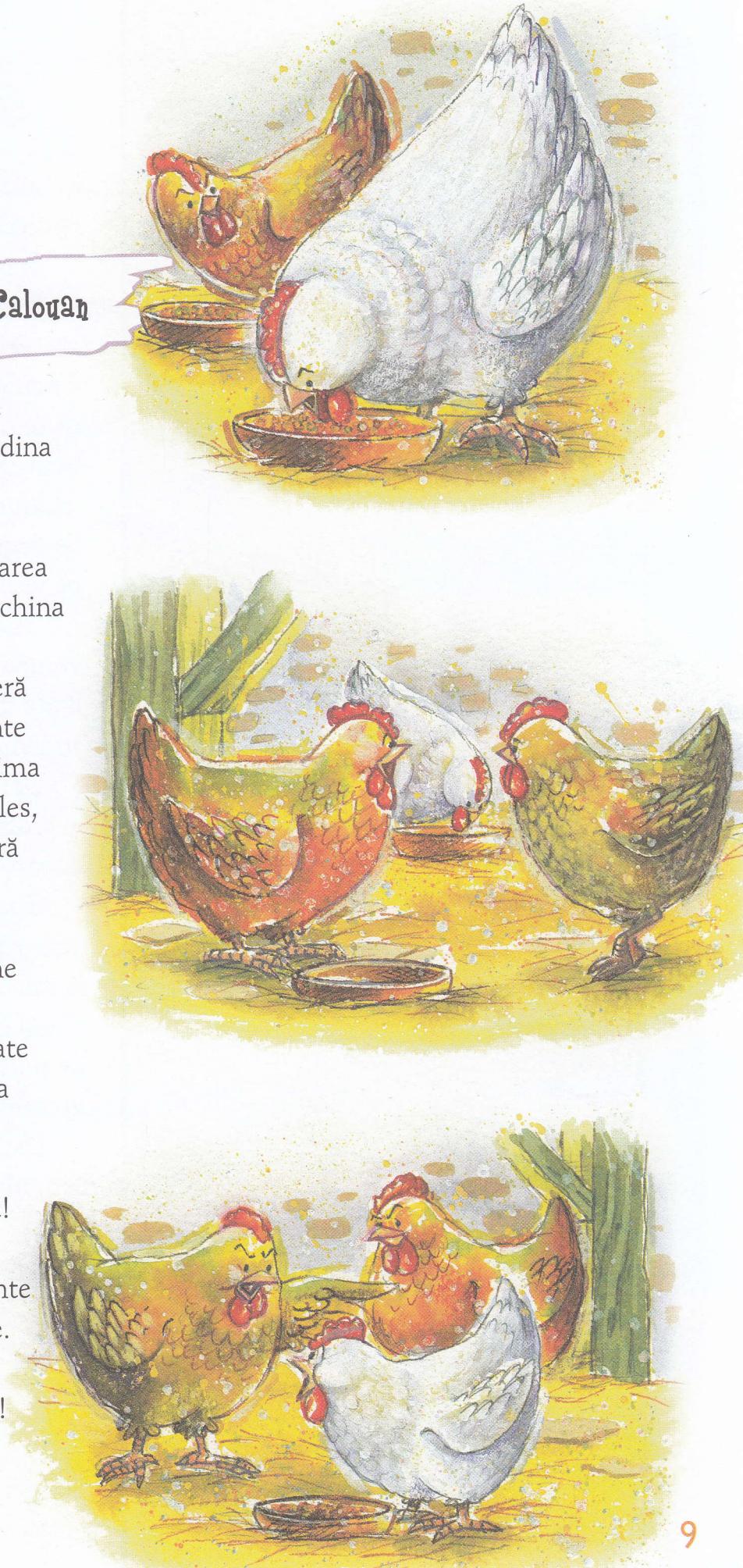
– Cot, cot, cotcodac! Unde a dispărut porumbul meu? Cine mi l-a mâncat?

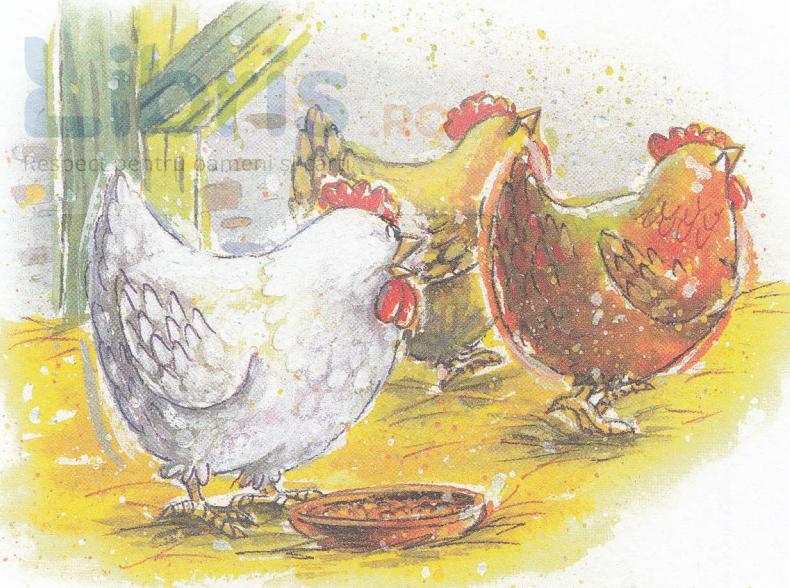
În poiată se face liniște. Toate capetele se întorc spre Pofticica și o privesc încruntate. Dar ea se arată uimită.

– Cot, cot, cotcodac! Nu eu!
Nu puteți să mă învinuiți!

Dar biata găinușă pitică simte că suratele o bănuiesc de hoție.
Și se înfurie.

– Vă jur că n-am luat nimic!
Trebuie să mă credeți!

– Cot, cot, cotcodac! Nu te credem!

Și toate găinile pleacă, lăsând-o pe Pofticica singură și vai de ea.

Găinușa se întristează: într-adevăr, e mâncăcioasă, dar nu e și hoată. Așa că se hotărăște să afle unde-au dispărut boabele de porumb.

Nu pot fi prea departe, asta e sigur. Se duce în staul și le întreabă pe văcuțe:

– Cot, cot, doamnelor! A văzut vreuna dintre voi grăunții lui Mimi? Biata de ea nu i-a mai găsit în strachină.

Dar văcuțele n-au văzut nimic.

Pofticica nu se lasă. Pleacă mai departe. Ajunge în cociță.

Godacii rotofei se cam supără pe ea.

– Cum îndrăznește să ne deranjeze la micul dejun?

– Găinușa Mimi a rămas fără boabe de porumb, cot, cot! Și-a vârât cumva vreunul din voi râțul în strachina ei?

Dar purceii sunt ocupați mai tot timpul, n-au ei vreme să fure grăunții altora. Au bunătăți destule cu care să se sature.

– Cot, cot! Doamnelor capre, vă plac grăunții de porumb?

– Nu, Pofticico, noi nu mâncăm decât fân. Nu-s aici boabele tale, mai bine vezi-ți de treabă!

Hotărât, ancheta găinușei merge greu și fără folos. Măgarul habar n-are, iar calul e plecat cu căruța.

Pofticica nu se poate întoarce la cotet, fără să fi lămurit lucrurile. Suratele ei sunt supărate și nu vor să-i dea nicio atenție. Când, dintr-o dată, găinușa cea isteață aude strigăte:

– Pui, pui, pui!

E gospodina care se întoarce!

Cu un sac nou, plin cu boabe...!

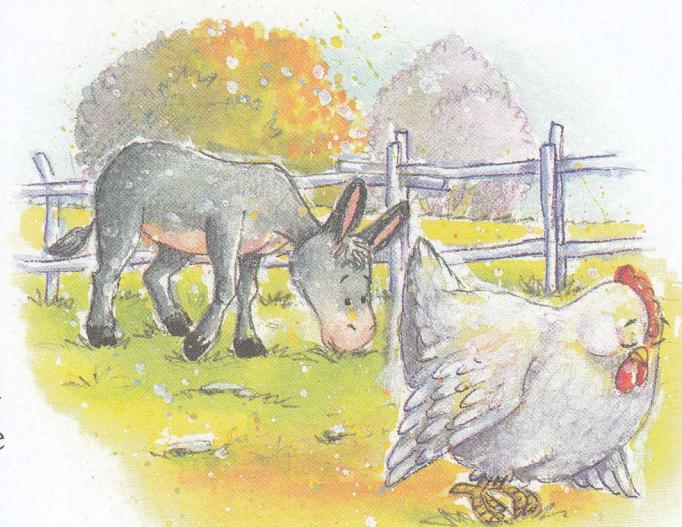
– Haideti, cine n-a mâncat? Mimi, tu parcă, nu?

Și pune porumb în fața singurei găini care n-a luat încă masa. Mimi și celelalte locuitoare din poiată s-au făcut foc. Grăunții nu dispăruseră, de fapt, doar gospodina n-a avut de ajuns.

Acum Mimi își primește porția, iar Pofticica zâmbește.

– Cot, cot! Așa cum v-am spus, n-am furat nimic!

Uf! Gata, supărarea s-a risipit, găinușa s-a împăcat cu prietenele ei!

Béatrice
Hubin

Celia, rândunica supărăcioasă

Etoiul lunii martie. În grădini înfloresc narcisele și zambilele, și peste tot, pe crengile copacilor, păsărelele cântă fericite.

- A venit primăvara! fluieră mierla.
- Soarele strălucește iar! anunță pițigoiul.
- Copacii înmuguresc! observă vrăbiuța.

Cip, cip, cirip! se pălăvrăgește pe la toate colțurile.

- Si Celia, rândunica? întreabă dintr-o dată privighetoarea. Unde e tocmai ea, care trebuie să anunțe primăvara?

- Așa e, se agită celelalte păsări, fără rândunică nu e primăvară adevărată! Si soare nici atât.

– Cip, cirip, haidetă s-o căutăm!
strigă toate-n cor.

Și, bătând din aripi, zboară spre
stejarul cel mai înalt din sat, unde,
de cum se face vreme frumoasă,
se instalează rândunica Celia,
singura pasăre care trăiește într-o
căsuță de lemn. De când tot anunță,
an de an, sosirea primăverii,
Celia a îmbătrânit.

Cioc, cioc! bat micii ei prieteni
cu ciocul în căsuță verde de lemn.

– Celia, Celia, ciripesc ei, a venit
luna martie, trebuie să zbori sus
de tot, alături de celealte rândunici, să anunți
primăvara cea veselă!

Celia, care dormea, se trezește speriată de zgomot. Se bosumflă
și nu vrea să răspundă.

– Primăvara, primăvara! mormăie ea. Las' că vine și fără mine,
am anunțat-o destul.

Și încearcă să adoarmă la loc, în timp ce celealte păsări cântă fără
oprire:

– Celia, ieși din căsuță! Vrei
să nu mai răsară soarele?

sate. Acum primăvara
va ști că trebuie să vină
de-adevăratelea.

– Bravo! strigă toate
păsările.

Și soarele, de parcă
le-ar răspunde, începe
să strălucească.

– Aşa-i, aşa-i, spune cu
vocea ei groasă o bufniță
înteleaptă, rândunica e cea
care aduce primăvara.

– Da, întărește privighetoarea, pomii n-o
să mai dea roade și o să murim cu toatele de
foame.

– Și de frig, adaugă tremurând o vrăbiuță.

– Avem nevoie de tine, cântă cintezoiul.

Ascultându-și prietenii, Celiei i se înmoiaie
inima. Se înalță iarăși spre cer și se duce
să le caute pe toate rândunicile din celelalte

